

sig berettiget til ydelsen, uden at der sker nogen konfrontation mellem værdien for den pågældende og omkostningerne for samfundet. Det kan bl.a. derfor ikke undre, at der på visse områder opstår et efterspørgselspres og ventelister, som fører til større og bedre udbud, ny efterspørgsel fra et mere kræsent klientel, forskydning i opfattelsen af behovet og så videre. En sådan udvikling kan ikke blot være kostbar, men også belastende for alle implicerede parter lige fra politikerne og administratorer til utilfredse efterspørgere.“

Det bør endvidere nævnes, at socialmyndighedernes forkærlighed for selvejende institutioner savner fornøftgrundlag. Tværtimod må man ud fra almindelige selskabsretlige betragtninger se med største skepsis på den slags ansvarsforflygtigende foreteelser.

Det findes derfor forsvarligt at begrænse bestemmelsens indhold til en konstatering af, at daginstitutioner kan oprettes af kommuner eller private, og at der i sidstnævnte fald skal indgås en overenskomst, der skal godkendes.

Til nr. 72.

Ud fra hensynet til at undgå dobbelt-administration foreslås det, at reglerne om amtsrådets godkendelse af overenskomster mellem kommunalbestyrelsen og private institutioner udgår. Det forudsættes, at de oplysninger om indgåede overenskomster, som amtsrådet har brug for ved vurderingen af, om antallet af institutionspladser ændres i forhold til den udbygningsplan for amtet, der er udarbejdet i henhold til den sociale styrelseslovs § 11, fremkommer i forbindelse med de kommunale myndigheders indberetninger efter styrelseslovens §§ 11, 12 og 15.

Til nr. 75.

Ud fra hensynet til at undgå dobbelt-administration foreslås amtskommunens almindelige tilsyn med kommunale institutioner afløst af en bestemmelse om, at amtskommunen yder vejledning i spørgsmål om institutionernes drift. Der skabes samtidig hjemmel for, at amtsrådet fortsat kan foretage undersøgelse af problemer i forbindelse med driften af disse institutioner, hvorved det undgås, at f.eks. klager over

forholdene på en institution altid må optages til undersøgelse af centrale myndigheder.

Til nr. 76.

Der bør være en økonomisk tilskyndelse for forældrene til så vidt muligt at foretrække dagpleje frem for daginstitutioner, således at særligt de hjemmegående kvinder, der er villige til at fungere som dagplejemødre, også kan blive beskæftigede som sådanne. Ud over den hermed forbundne menneskelige tilfredsstillelse for barn som for dagplejemoder er der tale om en samfundsmæssigt meget mere hensigtsmæssig anvendelse af arbejdskraften. Der kan bl.a. henvises til oplysninger i PPII, side 528: Opførelse af 100 nye børnehavepladser medfører en nettoforøgelse af arbejdsstyrken på gennemsnitlig 18 heltidsbeskæftigede, mens opførelse af 100 vuggestuepladser medfører et nettofald på 2 heltidsbeskæftigede.

Til nr. 77.

Ved ændringsforslaget sikres det, at forældrenes betaling fortsat fastsættes efter de retningslinier, der gælder i medfør af loven om børne- og ungdomsforsorg.

Det foreslåede stk. 3 er affattet således, at der for institutioner, som udelukkende angår fritidsformål, er adgang til at fastsætte en lavere forældrebetaling, hvilket er i overensstemmelse med de gældende regler for fritids- og ungdomsklubber.

I det foreslåede stk. 4 fastslås, at indtægter, der hidrører fra initiativer fra institutionen eller forældrene — som efter de gældende regler — anvendes til nedsættelse af forældrebetalingen.

Til nr. 78 og 84.

Ældreomsorgen vil normalt være mere menneskelig, når den foregår i privat regie, end når den præges af den kolde upersonlighed, som sædvanligvis er knyttet til offentlige institutioner. Dertil kommer, at flere ældre kan hjælpes på samme standardniveau med anvendelse af det samme antal kroner under den fornøftige økonomi, som er karakteristisk for privat drift. Fremskridtspartiet tiltræder økonomiministerens udtalelse i folketinget 30. april 1974: „Vi bør forskyde vægten i offentlige serviceydelse fra de meget personalekrævende in-